

KRÁTKÉ ZÁPISKY

Z PŘEDNÁŠEK

JÖRGA FUCHSE

A HORSTA ZIELFELDA

V ČERVENCI 2020 v NABOČANECH

Pátek 3. 7. – Jörg Fuchs

Kolosenským 3, 1–4

Nejdřív Ti chci položit otázku: Jsi vzkříšen s Kristem? Nejde o vzkříšení, kdy zesnulí budou vzkříšeni. Jestliže takový jsi, máš Jeho život, pak hledej, co je nahoře. To není jen pro starší, kterým už je padesát, sednout si doma a přemýšlet o nebi. Všichni přemýšlíme o nebi, kde je Kristus. Myslíme-li na Něho, On má zase myšlenky o nás. Zaměstnává se Tebou a tvým životem. Jistě jsi přišel s otázkou: „Pane Ježíši, co mi chceš dnes říci?“ On je nahoře, my s Ním vzkříšeni.

Četli jsme 4 verše, v nich jsou různá témata.

- 1) 1. verš – hledáme, co je nahoře.
- 2) 2. - 3. verš: křesťané žijí pro nebe, ne pro zemi.
- 3) Být s Ním zjevení ve slávě: ve všední den křesťané žijí pro nebe, ne pro zemi. Které myšlenky Vás nejvíc zajímají? Čím ses zaměstnával víc, nebem nebo touto zemí? Více asi zemí, nebem tolik ne. Rada: Nejde to od sebe úplně oddělit. Když jsi něco dělal, můžeš se ptát: „Pane Ježíši, líbí se Ti, co teď dělám?“ Pak ses zaměstnával nebem. Nebo při nějakém rozhodování, když se rozhoduješ s Ním, zabýval ses nebem.

Siegfried pracoval víc let na soustruhu. onemocněl a musel do nemocnice. 4 týdny byl nemocen. Byl by se tak rád vrátil k soustruhu do práce. Proto hodně myslel na svůj soustruh. Ale nemoc trvala dál, 3 nebo 4 měsíce. Pak mu lékař řekl: Pane Schuppene, už nikdy se nevrátíte k soustruhu. Byl tak smutný. Po několika měsících mohl alespoň navštívit pracoviště, projít se tam, podívat se na svůj soustruh. Vedoucí mu řekl: Už tu máme nového pracovníka. Siegfried přešel ke stroji a viděl tam stát cizího muže. Všiml si, že na jeho soustruhu je nalepená malá cedulka: Maran atha – Pán přijde brzy. Siegfried se usmál, pak se s novým soustružníkem navzájem objali. Vzadu stál vedoucí. Přišel k nim: „Můžete mi říci, vy se znáte?“ Znovu se objali. „Známe se, jsme ti nebeští.“ Křesťané žijí pro nebe, ne pro zemi. Od chvíle, kdy Siegfried uviděl tu cedulku na svém stroji, jako by Pán vzal jeho srdce z těch starostí a přitáhl ho k Sobě.

O svrchní věci pečujte, ne o zemské. Chtějme se i ve všední, pracovní den zaměstnávat tím nebeským. Neboť jste zemřeli, a váš život je skryt s Kristem v Bohu. Když se pak ukáže Kristus, náš život, tehdy se i vy ukážete s Ním ve slávě. Kdyby Pán Ježíš dnes přišel, bude to pak trvat minimálně ještě 1007 let. Tady bude čas velkého trápení.

Nyní si přečteme 2. Tes. 1,10 – budeš při tom, když přijde a zjeví se ve slávě? Zj. 19,14 – to jsou spravedliví svatí, kteří se zjeví s Ním, až On přijde. Jsme-li vzkříšeni s Ním, hledáme to, co je nahoře. Najdeme to? Jestliže něco hledáš, v Mat. čteme:

Kdo hledá, nalézá. Už jsi to zkoušel? Povím to úplně prakticky – příkladem z mého povolání. Dělán kachlová kamna. Když ťukám na kachli, padají střepiny. Když ťukám na zadní stranu kachle, úlomky padají vzadu. Vpředu je glazura. Jednou jsem pracoval ve Švýcarsku. Ťukal jsem na kachli zezadu. na zemi leželo mnoho úlomků. Najednou se odloupla i glazura. Byla to ale právě cenná kachle s erbem rodu. Nyní jsem se zaměstnával tím, co bylo na zemi. Možná, že jsi rozbil srdce. Jestliže někoho zraníš, děláš mu bolest, ten druhý je z toho smutný. Rozbil jsi jeho srdce. Ale už to nemůžeš dát dohromady. Já jsem tam seděl nad hromadou střepů a napadl mě jeden verš z Matouše 7,7: „*Proste a dáno bude vám, hledejte a naleznete.*“ Sepni ruce a modli se, potom hledej. Modlil jsem se: „Pane Ježíši, Ty vidíš, co se mi stalo, dej, abych našel ten správný úlomek. Čtvrt nebo půl hodiny jsem hledal. Pak jsem našel zářící malou střepinu. Potom jsem vstal, děkoval a chválil. Pán Ježíš slíbil: „*Budeš-li hledat, najdeš.*“ 2. Par. 15,2b

Pán Ježíš chce být s tebou, když jsi ty s Ním. Když jsi něco rozbil, jak to může být uzdraveno? Jednou jsem rozbil jedno srdce, hluboce jsem zklamal. Cítil jsem, že i moje radost je pryč, Ta osoba, kterou jsem tak zklamal, je Pán Ježíš sám. Cítil jsem, že v mém srdci je něco, co se Mu nemohlo líbit. Možná i ty jsi zklamal Jeho nebo jiné osoby. Chceš-li znovu zakoušet plné obecenství s Ním, vstaň a řekni: „Pane Ježíši, mrzí mě to. Ale chtěl bych to změnit.“

Každý z nás má asi smartphone, tablet nebo počítač. Když něco hledáš, v Google to najdeš, třeba do školy. Teď vám musím něco říct: Průběh hledání může vidět i druhý. Co hledáme? Jak se pěstuje nějaký strom? Je 1 místo, kde jsou pevně uloženy všechny pokusy o hledání. V nebi jsou všechny pokusy uloženy. Nejen to, co jsme hledali v počítači nebo telefonu. Je tam mnohem víc. I to, když dnes učiníš předsevzetí, že budeš hledat nebo číst o Pánu Ježíši. Hledáme, co je nahoře, kde je Kristus. Pak Ti On řekne: „Tehdy v létě 2020 jsi byl ve shromáždění a slyšel jsi něco o nebi.“ Budeš se dívat do zářících očí Spasitele. Možná si říkáš: Vše je tak vzdálené, nemohu to uchopit. Není to vůbec tak vzdálené. Jsi-li tam nahoře, kde je Kristus, zakusíš, že On naplní tvé srdce pokojem a radostí. Už teď.

Když se k Němu v myšlenkách vrátíš a ptáš se: „Pane Ježíši, co chceš, abych činil?“ Pak budou naše priority jinde, budeme si shromažďovat poklady v nebi. Uvidíme, co den za dnem pro nás dělá.

Jeden bratr u nás má 3 děti. Před 1,5 rokem se dověděl, že má rakovinu. Prosil Pána ve shromáždění: „Kdybych musel odejít, pak se postarej o mé děti a mou ženu.“ Byla to zlá rakovina v páteři, nevyléčitelná. Víte, čím se zaměstnával? Nebem. Jeho srdce bylo taženo do nebe. Když nám to řekl, plakali jsme, modlili jsme se a zase plakali a modlili se. Asi pět let předtím měl jeho malý syn rakovinu v noze. Lékaři řekli: „Musíme mu amputovat nohu.“ Otec měl k tomu říci ano, ale nemohl.

Modlili jsme se. Ten syn ještě žije a má nohu. Otec také ještě žije. Minulý týden se po shromáždění postavil a řekl: „Děkuji vám, že jste se spolu se mnou modlili.“ Do-
stal lékařskou zprávu, že je zdravý.

Někdy se ptáme: „Pane Ježíši, proč dopouštíš takové věci, takové zkoušky? Proč jsem ztratil zaměstnání...?“ Každý si sám doplní, v čem je jeho trápení, z čeho si děláte starost. „Pane Ježíši, proč?“ Jednoduše se Ho zeptejte. On vám to dá vědět. Jednu odpověď vám dá už teď: „Chci tě mít blíže u sebe. Aby ses naučil ve Mně spočívat. Abyš šel s vírou svou cestou.“

Jeden muž měl dát své dítě. Neřekl nic, převážně mlčel. Šel s rozhodnutím oddat svého syna. Pán, velký Bůh, to viděl v jeho srdci. Přeneseno na nás: Ano, jsem ochoten se vzdát toho, co chceš. Chceme-li nahoru k Pánu, musíme oddat to, co nás zde drží při zemi. Ten člověk nakonec své dítě nemusel dát. Na hoře Moria si ho mohl zase vzít. Musíme se vzdát všeho, co se Mu nelíbí, co není v souladu s Ním.

Shrnutí:

- 1) Přemýšlet o tom, co je nahoře.
- 2) Nežijeme pro zem, ale pro nebe.
- 3) Přejeme si činit tak, jak to chce Pán Ježíš.

Sobota 3. 7. – 1. přednáška – Jörg Fuchs

Kolossenským 3,12-14

Jsi vyvolený Boží, svatý a milovaný. Vyvolený Boží, protože Bůh tě chtěl, jsi pro Něho důležitý, ale také pro nebe. Máš být Jeho poslem. Jako vyvolení, svatí, milování oblékáme lásku. Četli jsme o 7 věcech, které máme obléknout a osmá je láska. Můžeme obléknout lásku plus těch 7 věcí? Je k tomu předpoklad, když oblékáme ty věci: 10 bodů: 5+5 v 3., 5. a 8. verši. V 5. verši čteme, že máme umrtvovat 5 věcí: smilstvo, nečistotu, chlipnost, zlou žádost a lakomství. V 8. verši se dočítáme, že máme složit: hněv, prchlivost, zlobivost, zlořečení, mrzkomluvnost.

Proč nemůžeme obléknout lásku, dokud jsme neodložili těch 10 věcí? Můžeme si to ukázat na příkladu.

Jednoho krásného dne bychom se setkali a vydali se do dolu, kde se těží uhlí. Je tam špína, prach, úplně dole je teplo, potili bychom se. Dole by byla skluzavka a pod ní ne písek, ale uhlí, děti by sjely a spadly do uhlí. Vyfárali bychom nahoru. Tam bychom se na sebe podívali. Jediné, co by na nás bylo bílé, by byly naše oči a zuby. Nahoře by stál třeba Miloš a měl by pro každého z nás krásnou bílou košili. Ale my bychom řekli: ne, to si nemohu obléknout, jsem úplně černý. Musíš si svléknout všechny černé šaty a umýt se.

Pán Ježíš říká: Já jsem vás na kříži dokonale umyl. Jak by bylo krásné, kdybychom už zůstali v tom stavu. Ale učedníkům musel umývat nohy. A pro nás platí: musíte svléknout, co k vám nepatří. Říká mi osobně: Odstraň zlo ze svého života, smilstvo, nečistotu, zlou žádost, chlipnost, lakomství. Nejlépe je napsat si těch 5 věcí na lístek a dát si ho do peněženky. A připsat tam i dalších 5 věcí: hněv, zlé mluvení... Nos ten lístek více týdnů a přemýšlej, zda se ty věci u tebe nenacházejí. On nás vidí při všem a všude.

Verš 12: „*Oblékněte se proto jako synové Boží, svatí a milí...*“ Pán Ježíš měl srdečné milosrdenství. „*Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem.*“ (Matouš 11)

V Matouši 26,49-50 zradil Jidáš Pána polibkem. První slovo Pána bylo: „*Příteli, nač jsi přišel?*“ To je On, náš Pán.

Jedni druhé snášejíce. S někým možná velmi dobře vycházíme, s jiným ne. Je dobré a pěkné, když jsme tu spolu.

Nebo když jedni druhým odpouštíte. Znáš vůbec, co to je? Jak často jsi ochoten odpustit? Čekáš, až ten druhý přijde a řekne: „Je mi to líto.“? Ještě lepší je odpustit už předtím.

Kdysi byli dva, vůbec si nerozuměli, již týdny stáli proti sobě. Ten, kdo se provinil, nepřišel. Jednou se stalo, že ten poškozený byl radostný, už nestál proti němu. Až později přišel ten provinilý. „Co se tehdy stalo, to je mi opravdu líto. Můžeš mi, prosím, odpustit?“ Ve chvíli, kdy to bylo odpuštěno, už to bylo vyřízeno.

Možná máš v srdci něco podobného, co nebylo zcela uzdraveno. Obleč si oboustranné odpuštění. Možná už tu není ani osoba, která ti ublížila. Ale odpusť. Příkladem je nám Pán Ježíš sám (konec 13. verše). Jednou někdo řekl: Nemohu odpustit. A ten, kdo to řekl, tím učinil bolest sám sobě. Pán Ježíš na kříži řekl: „*Otče, odpusť jim.*“ To je náš příklad. Něco takového jsme ještě neprožili. Nemáme odpustit 7krát, ale 77krát, tj. pořád odpouštět.

Příhodou v Matouši 18,21.24.28 nám Pán Ježíš ukazuje důležitý bod: dám vám příkázání: odpouštějte si navzájem.

Kolossenským 3: ve verších 12 a 13 je 7 bodů, které si možná můžete připsat na lístek, ale ještě k nim patří láska. (1. Korintským 13,8)

Tajný tip: sepní ruce a řekni: Pane Ježíši, dej mi tuto lásku. Když to neklapne napoprvé, musíme se modlit dál. Nemusíte to nikomu prozradit, ale všimnou si toho manžel/ka, děti, vnoučata... Někdy je třeba láska na hranici a my se přece rozzlobíme.

Ve 14. v. čteme o lásce, která je svazek dokonalosti. Máme dbát, abychom nebyli špinaví, ale čistí a svatí.

Když mi bylo asi 22-23 let, často jsem hleděl do svého srdce a zjistil jsem, že nejsem tak šťastný a že dělám chyby. Činilo mi to bolest. Jsem obrácený. Proč jsou v mém srdci takové věci? Šel jsem za jedním strýčkem: „Strýčku Heinrichu, v mém srdci jsou takové a takové věci.“ On odpověděl: „V mém také. To je boj. Jsi ochoten spolu bojovat?“ (viz Ef. 6,11-12).

Ďábel tu stále je a chce nám přihrát těch 10 bodů. Ve škole, v práci, všude si na to musíme dát pozor. Proto je potřeba obléci si celé odění Boží. Můj život jako křesťana není jen boj, ale i radost. Musíme si i odpočinout. To vše smíme Pánu Ježíši povědět.

Ve středověku byli dva rytíři v brnění. Byli vždy připraveni jít do boje. Královna je viděla každý den a řekla králi: „Musíš je nechat vysvléknout z brnění a nechat je odpočinout.“ Jeden si nechal brnění, ale vrátil se smutný. Druhý brnění složil a vrátil se šťastný.

Pán Ježíš řekl: „*Veďte jho mé na sebe a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočnutí dušem svým. Jho mé zajisté jest rozkošné a břímě mé lehké.*“ – „*Jdu, abych činil, ó Bože, vůli Tvou.*“

Vezmeme-li na sebe Jeho břímě, nalezne odpočnutí. Ne na pěkné dovolené.

Sobota 3. 7. – 2. přednáška – Jörg Fuchs

Kolossenským 3,15-17

Četli jsme o pokoji. O pokoji s Bohem, pokoji v srdci i pokoji navzájem. Pokoj navzájem v obecenství s věřícími je Pánu Ježíši velmi důležitý. Pokoj v životních okolnostech je Mu také důležitý. Život může být těžký, namáhavý, strastiplný, přesto v srdci může být pokoj. (Jan 14,27)

- 1) Nechávám vám pokoj. To je pokoj, který Pán Ježíš vyzískal na Golgotě.
 - 2) Můj pokoj vám dávám. On je nyní nahoře ve slávě odkud pozoruje tvůj život. Ze srdce rád dává Svůj pokoj shůry do tvých okolností. Je dvojitý pokoj, ale i dvojitý odpočnutí. (Mat. 11,28-30)
1. Odpočnutí ve verši 28: když jsi obtížený, unavený, smutný, jdi k Němu, dá ti odpočnutí.
 2. Odpočnutí z verše 29 – toto odpočnutí obdržíš, začneš-li se ptát po Jeho vůli. Všichni hledáme odpočnutí. Kde ho najdeme? Jestliže řekneme: Pane Ježíši, co chceš, abych činil? Svůj život zasad' pro Pána. Využij čas, který ti dal, abys žil pro Něho. Vyplatí se žít život pro Něho? Bude to naplnění, odpočnutí, radost.

Jan 15,11: „*Toto mluvil jsem vám, aby radost má zůstávala ve vás, a radost vaše byla plná.*“ Řekl o přikázáních, o Boží vůli. Představil jsem vše, co si Otec přeje. Zajímáš se o Boží myšlenky? Dejte si každý v srdci upřímnou odpověď.

Začněte si číst Bibli. Nemyslím tím zde nebo při domácí pobožnosti. Ale otázka všem, kdo jsou zde v místnosti a umějí číst: čtete si Bibli úplně sami? Ráno? Děti? Patnácti-, šestnácti-, sedmnácti-, osmnáctiletí? Má to pro vás nějakou cenu? Kam Bibli doma položíte? Vzpomenete si na ni až zítra ráno, až půjdete do shromáždění? To je příliš málo. Jeden mladík, jmenoval se Julio, bydlel u své babičky. Neměl rodiče. Babička, sestry a on měli chatku z bambusu. Tam měli pověšené matrace, měli židle a plastovou tašku. Když bylo Juliovi 15 let, přišla k němu misionářka Elisabeth. Dala mu k patnáctinám 15 penízků. Tak mnoho ještě nikdy neměl. Mohl si najednou koupit v indiánské vesnici bonbóny či sušenky? Co si má koupit? Pak je dal zpět té misionářce Elisabeth. Řekl jí: „Chtěl bych, abys mi za ně koupila Bibli.“ Pro něho to byl poklad. Je to i pro tebe poklad? Jako dítě byl Julio mnoho nemocen, bylo také mnoho věcí, které nemohl dělat. Ale číst dokázal. O 2 roky později ho pozval jeho přítel, že si vyjedou na člunu na moře, ke korálovému útesu, kde byla velmi průhledná voda, tam si mohou chytit želvu k jídlu. Zasáhli ji kopím a chtěli ji vytáhnout na břeh, už ji táhli. Ale byla těžká, měla v průměru metr. Člun se převrátil a Julio spadl do vody hlavou na kámen. Přítel se snažil dostat ho z vody na člun. Volal o pomoc a skutečně z vesnice přiběhli lidé pomoci, ale Julio už byl mrtev. Všichni plakali. Přestože měl Julio taková omezení, řekl: Až budu velký, chtěl bych být misionářem, kázat druhým. Když ho pohřbívali, drželi v ruce jeho Bibli. Bylo na ní vidět, že ji mnoho četl. Neměl otce, ale poznal nebeského Otce. K Němu utíkáme i my. Tam je nyní Julio. Ale už nemohl být kazatelem ani misionářem. Neodkládejte Bibli jednoduše někde doma a nevezměte do ruky smartphone (- chytrý telefon). Chtějte dělat to, co chtěl Julio. Vyprávějte lidem o Boží lásce. Ani Julio nevěděl, že v 17 letech bude muset odejít.

16. v. „*Nechť slovo Kristovo ve vás přebývá bohatě.*“ Čtete si Bibli osobně i společně, udělejte nový začátek. Zpívejte písně, společně i osobně v srdci, i to je v 16. verši. Určitě každý znáte nějakou písničku z paměti. Už jste si někde zazpívali píseň nazpaměť? Třeba v autě? To vám učiní dobře. Je jedno, zda zpíváte nazpaměť nebo ze zpěvníku. Třeba píseň s tímto obsahem: Tobě k dispozici se oddávám, v radosti i utrpení, každý den připraven pro Ježíše. Potom nepůjde vše hladce, s tím musíš počítat. Můžeš být křesťan celým srdcem, a přece zažiješ problémy. A kdyby sis zoufal, myslí na Ježíše. Čti si Bibli a zpívej písně k Boží cti.

17. verš: „*Cokoli činíte*“ = všechno, k tomu patří práce, škola, dovolená, hraní i umývání nádobí, „*cokoli děláte v slovu, v skutku, vše činite ve jménu Pána Ježíše*“. Jako s Jeho souhlasem, jako by On to mohl podepsat. Kdyby mi dal Robert úkol: jeď tam

a tam, poříď tam něco důležitého, vyplním ten úkol? Jak zacházím s Pánem Ježíšem, když mi Pán Ježíš ukáže: Mám pro tebe úkol: vyprávěj o Boží lásce, napřim druhá srdce.? Třeba si řeknu: ne. Ale budu-li to dělat, On mi pomůže.

Na lístek k těm 10 bodům, které máme odložit, a k 7, které máme obléknout + láska, si připište ještě verš z Ep. Titovi 2,14: „*Kterýž dal sebe samého za nás (= za mě), aby nás (=mě) vykoupil od všeliké nepravosti, a očistil nás (=mě) sobě samému lid zvláštní, abych byl horlivý v dobrých skutcích.*“

Vše, co činíme z lásky k Němu, On registruje, každou maličkost.

V Nehemiáši 1 byla stavěna zeď. Bylo jich tam mnoho, ale i jeden, který stavěl horlivě. To bych si přál, aby Pán mohl vysvědčit i o tobě, že jsi Mu horlivě sloužil. Boží pokoj a požehnání nechť je s vámi.

* * *

Neděle 26. 7. 2020 – Horst Zielfeld

Židům 11,24-27

Sice to nebylo pronásledování až do krve, ale jistě žili věřící ze Židů v těžkých okolnostech. Ještě jsme nezažili, že by nám byly vzaty majetky. Tito věřící měli odpuštění hříchů, byli šťastní.

Byli v nebezpečí, že budou unaveni a že se dokonce úplně vzdají víry, že se vrátí k židovství. Pisatel, asi apoštol Pavel, se snaží pomoci jim v situaci, do které se dostali. Srovnává Pána Ježíše s tím, co bylo velké pro Židy. V židovství jednal Bůh se Svým lidem často skrze anděly. Pisatel srovnává Pána Ježíše s Aronem. Aron nebyl zdaleka takový muž jako Pán Ježíš, byl první z izraelského lidu; srovnává kněžství Pána Ježíše s kněžstvím Aronovým – to téma rozvíjí až do kap. 10. a ukazuje, že máme lepší svatyni.

Procházeli těžkostmi, jako když lid šel tehdy pouští. Představte si, že byste teď museli 40 let žít na poušti. Na jedné straně byla služba nejvyššího kněze. Na druhé straně lid potřeboval víru. Nejhlubším důvodem k tomu byla jejich nevěra.

11. kap. Ep. Židům je psána křesťanům, kteří byli v nebezpečí, že vzdají víru. Jim bylo ukázáno: I vaši praotcové museli žít skrze víru. To nebylo nové, ale staré. Byla ukázána víra předků. Když jsem kdysi v Pečkách probíral tuto 11. kapitulu, srovnával jsem ji s výstavou obrazů na zámku. Za sebou tam jsou komnaty a v nich obrazy. V 11. kap. Ep. Židům jsou představeny jakoby 4 místnosti.

1) Předšíň: Verše 1-7, končí to Noem. Každá zmíněná osoba má na stěně jakoby jen 1 obraz. Ve 4. v. vidíme Abela, pak Enocha a Noeho.

1. Věc, které musíme věřit: Bůh je Stvořitel všech věcí.
 2. Abel přinesl oběť. To je další věc, kterou se musíme naučit. Pán Ježíš stvořil, skrze Něho a pro Něho jsou stvořeny všechny věci. Ten, který nás stvořil, za nás také zemřel.
 3. Enoch – Pán přijde znovu, aby nás vzal k Sobě. Enoch byl vtržen sám. Věřící budou vtrženi, nevěřící tu zůstanou.
 4. Noe – jen on s rodinou byl zachráněn, ostatní zahynuli v potopě. My budeme zachráněni, pak přijdou soudy, Svůj pozemský lid provede skrze soudy.
- 2) Verše 8-22 představují první hlavní místnost. Převládá tam jedna osoba, jakoby tam visely 4 její obrazy. Je to Abraham. O jeho víře jsou řečeny 4 věci. Pak je tam Izák, Jákob, Josef, ale Abraham je hlavní osoba. O Abrahamovi je řečeno čtyřikrát, o jeho potomcích třikrát: věrou.

Víra je uskutečnění něčeho, v co doufáme. Jsou tu vyznačeny 2 vlastnosti víry: víra se týká něčeho, co ještě leží v budoucnosti, doufáme v něco.

Abraham ještě nevěděl, která to bude země. Později žil v zaslíbené zemi, žil v naději. To je charakteristika víry praotců. To vyznačuje Abrahamovu víru.

- 3) Ve verších 23-31 jsme v druhé hlavní místnosti. Zde je opět jedna osoba v popředí, je to Mojžíš. Mluví se o něm čtyřikrát. Pak tam jsou další 3 obrazy, každý je zmíněn jednou. Tedy opět jako by tam bylo 7 obrazů.

Víra je přesvědčení o věcech, které se nevidí. Jako by viděl Neviditelného. Faraó tam stál ve velkém hněvu před Mojžíšem. Kdo to byl, tento Mojžíš? Faraonovi stála k dispozici velká vojska. Kdybychom tam byli místo Mojžíše, asi by se nám třásla kolena. Ale Mojžíš neviděl jen jeho, ale jako by viděl Neviditelného. Víra počítá s neviditelným Bohem. Počítáš s tím, že Pánu Ježíši byla dána všeliká moc na nebi i na zemi? Když jsem se na univerzitě měl postavit před nějakou vysoce postavenou osobností, pak jsem se bál, ale před tím jsem se modlil.

- 4) Od verše 32 je čtvrtá místnost. Vidíme tam Samsona, Jefte a další...

Přecházíme z jedné komnaty do druhé, na levé straně jsou obrazy, na pravé straně též. Ve verších 33-35a: zavírali ústa lvům, to byl Daniel. Byli silní a zaháněli v boji vojska cizozemců. Jsou tu příklady kladných vlastností, poráželi vojska cizozemců a zacpávali ústa lvů, zkušenost sunamitské ženy... Teď přicházejí jiné zkušenosti: posměch, mrskání, žalář. Vešli do vězení ve víře, nepohnuli se. Jsme dojati jejich vírou. Na začátku 12. kapitoly vidíme velký obraz: Patřice na započínatele a dokonatele víry, Ježíše, Opírali se o toto biblické místo.

On sám šel každý krok cesty touto vírou. On je jediný, na jehož cestě nebylo ani jedno poklesnutí. Pán Ježíš začal a dokonal.

Nyní se vrátíme k přečteným veršům o Mojžíšovi. Narodil se, byl skryt, protože všichni chlupci měli být zabiti. Pak už nebylo možné ho skrývat, plakal již silněji. Maminka ho dala do košíku. Maria pozorovala scénu. Našla ho princezna. Dítě ještě muselo být kojeno, jeho matka ho ještě odchovala. Pak se Mojžíš dostal na dvůr faraona. Prošel školou vši egyptské moudrosti. Možná byl nastávajícím princem, byl faraonovou dcerou adoptován.

Mojžíš nebyl padlý na hlavu. Vše pozoroval bdělými očima. Viděl celý život, který tam probíhá. Byla tam hudba, tanec... Ale když vyšel ven, tam, kde byly veliké sklady, tam pracovali Izraelci jako otroci. Nepěkně se s nimi nakládalo. Mojžíš byl vlečen na jednu i druhou stranu. Ale byl jen adoptován, jistě ho bolelo, když viděl, jak jsou Izraelští bití, jak tvrdě museli pracovat. Pak se vrací do paláce, tam viděl velkolepý život. Musel udělat rozhodnutí.

- 1) Buď zapřu svůj původ a budu mít pohodlný život jako v bavlne.
- 2) Nebo se rozhodnu pro Boží lid a budu též jednou podávat kameny a dostanu bičem.

Při té volbě byla víra. Vybral si raději mít nepohodlí s Božím lidem. Milí, obojí nejde: na jedné straně zastupovat Boží lid a na druhé straně odpočívat na pohovce paláce. Mnozí křesťané si myslí, že mohou obojí. Ale dlouho to nejde. Vybral si trpět nepohodlí s Božím lidem. Viděl egyptské poklady. Ty jsou přitažlivé, ale za všemi poklady viděl, že tam zakoušejí hřích. Bylo to časné a hříšné pohodlí. Všechny časné a hříšné věci, vše, co je na světě, i když se tak krásně lesknou, to vše nás přivádí do spojení s hříchem. Ve verši 26 čteme, že pohanění Kristovo považoval za větší nad všechny egyptské poklady. Mojžíš přece neznal Krista. Ale Bůh to tak vidí, staví ho na stranu pohanění Kristova. Později říká Faraonovi: Nech můj lid, ať jde. Faraon: Neznám Hospodina. Kdo to je? To byl posměch, pohanění. Zaujmeš-li pozici pro Pána Ježíše, budou se ti posmívat. Neříkám, že to je zrovna krásné. Ale pak přichází ještě něco. Kde vzal Mojžíš sílu, aby řekl: raději si vyberu to pohanění? On viděl odměnu, a že je větší než všechny egyptské poklady. Odplata za hřích je smrt, jestliže si zvolíš egyptské poklady, znamená to věčné vzdálení od Boha. Odměna byla větší než vše, co nabízel Egypt.

Máme 2 přirozenosti: 1. novou, která miluje vše, co je od Krista, a 2. starou, která miluje vše, co nabízí svět. Teď se musíš rozhodnout: když se rozhodneš pro to druhé, budeš zakoušet hřích.

Když se rozhodneš pro to první, budeš zakoušet nový život, možná budeš mít i pohanění.

Měli bychom učinit správnou volbu. Nějakou dobu možná můžeme kulhat na obě strany, ale nejde to dlouho nebo natrvalo.

Mám jednoho syna, který byl věřící. Ve věku mezi 16 – 19 lety začal kulhat na obě strany. Chodil do shromáždění, nechyběl tam, i ve středu večer tam s námi chodil. Ale jiné dny vycházel večer s kamarády ze školy. My rodiče jsme měli velké trápení. O prázdninách odjel se svými sourozenci. Pak se vrátil. Řekl mi: „Tatínku, zažil jsem Boha. Teď vím, co mám dělat.“ Pak si sedl, napsal všem kamarádům ze školy: „Byl jsem vždy křesťan, ale dělal jsem jako bych nebyl. Teď Vám musím napsat, že už s Vámi nemohu jít.“ A napsal k tomu i dobrou zvěst evangelia.

Na počátku té věci jsem měl strach, že to u něho bude jen krátkodobé. Ale nebylo, vytrval. Jsem ze srdce vděčný, že učinil správnou volbu. Kéž bychom i my všichni učinili správnou volbu!

* * *

ŠÍŘENÍ PÍSMĀ SVATÉHO
www.sirenipismasvateho.cz
2020